Per 1 januari van dit jaar is Marion Schipdam geen juf meer. Het grootste deel van haar loopbaan onderwees zij kleuters op de Gaspard de Coligny, maar de laatste twee jaar op de Amalia-Astro vormden de gedroomde afsluiting.

Marion Schipdam: "Ik heb altijd een zwak gehad voor kinderen die een extra steuntje nodig hebben."
(Foto: Roeland de Bruyn)

Vanaf het jaar 1969 zit Marion Schipdam in het onderwijs. Toen studeerde zij af als kleuterleidster. Het waren duidelijk andere tijden. Want na twee jaar werd zij bij haar eerste werkgever, een school in Huizen, ontslagen. De secretaris van de christelijke kleuterschool kwam doodleuk haar klas met 45 kinderen binnen om haar mee te delen dat zij na de vakantie niet meer terug hoefde te komen, vanwege haar huwelijk. 'Huwelijk' was destijds een reden voor ontslag.
Zij woonde toen al met haar man Johan in Baarn. Bij vrijwel alle kleuterscholen in Baarn ging zij aan de slag als invaljuf. Behalve bij Lenteleven. Daar bedankte zij voor de eer nadat de directrice haar bij het sollicitatiegesprek vroeg wanneer zij van plan was kinderen te krijgen.
Het invalwerk bij de Gaspard de Coligny leidde tot een vaste aanstelling. Daar werd zij groepsleerkracht en gaf ook aan oudere kinderen les. Zij had immers de vereiste applicatiecursus volbracht. Toch is haar hart altijd bij 'de kleintjes' blijven liggen. "Dat is echt genieten. Je ziet ze groeien, letterlijk en figuurlijk. Je kunt ze heel snel zelfredzaam maken, maar dat moet je wel stimuleren."

Spanning

Het leven als juf in een duobaan ging zo rustig voort. De administratieve last werd wel steeds groter, maar dat woog niet op tegen het plezier en de voldoening die zij aan het werk beleefde. Op naar haar pensioen. Totdat zij op 30 januari 2012 op 61-jarige leeftijd te horen kreeg dat er teveel personeel was en een leerkracht zou moeten verhuizen naar een andere school die onder de overkoepelende stichting viel. Niemand wilde.

Op 1 februari kwam directeur Kees van Lummel bij haar thuis met de mededeling: "De keuze is op jou gevallen." Voordat haar wereld even instortte vroeg zij om een motivatie. "Jij bent de meest stabiele factor." Tot het inzicht dat je oude bomen beter niet kunt verplaatsen kwam hij pas veel later.
Zij zou het na die 25 jaar op dezelfde school elders ook wel redden, vond men, waar dat met collega's nog viel te bezien. Ze zou aan de slag moeten in Soest-Zuid, op de fiets naar een school waar zij niemand kende. "Op zo'n nieuwe uitdaging zat ik niet meer te wachten." Kortstondig verdween zij in de ziekenboeg vanwege de spanning die de verandering veroorzaakte.

Extra steuntje

Eenmaal opgeknapt bleek er een plekje op de Amalia-Astroschool. Daar belandde zij in een warm bad. "Ik heb met heel veel plezier nog twee jaar en vijf maanden mogen werken en ben heel blij dat ik zo kan afsluiten. Er heerst grote collegialiteit op deze school. Als ik gestopt was na de periode op de Gaspard, was dat niet goed geweest."
Sinds 1969 heeft zij veel zien veranderen, met name op technologisch gebied. Informatie aan ouders verliep aanvankelijk via briefjes met een carbonpapier. Daarna kwamen de stencils, copietjes, e-mails en uiteindelijk communiceerde zij met de ouders via WhatsApp. Ook de regeldruk zag zij almaar toenemen. Die administratie deed zij aan het einde van de dag. En ze nam het werk mee naar huis.
Wat nu resteert zijn mooie herinneringen. Aan al die kinderen op die vele scholen. Ze treft regelmatig een oudleerling in het centrum. Zoals dat jongetje dat vertelde niet te willen leren omdat hij toch wel boer zou worden. Later ontmoette zij hem en hij had woord gehouden, maar daar wel voor geleerd. En het kind met een Down-syndroom waarover de ouders zich grote zorgen maakten maar die nu trots zijn omdat hun kind waardevol meedraait in de maatschappij als houtbewerker. "Ik heb altijd een zwak gehad voor de kinderen die een extra steuntje nodig hadden. Die gaf ik meer aandacht en ik voerde vaker gesprekken met de ouders."
Aanstaande woensdag neemt zij afscheid op de Amalia-Astro. Eerst van haar leerlingen en om 12.30 uur van (oud-) collega's en genodigden. Daarna wacht een ander leven waarin de kleinkinderen en de nieuwe caravan voorname rollen zullen spelen.

Hans Veltmeijer